

Deinde quoniam si huiusmodi appellationes à repositionibus virtute prouisionis Regiæ factis, permitterentur, manifesta aperiretur via fraudibus, & hac admitteretur via, quod tot iustissimis rationibus leges Regiæ vetant, quibus fraus fieret, quod non est permittendum, quia quod vna via prohibetur alicui, ad id alia non debet admitti, iuxta l. quod vna via ff. de regulis iuris l. oratio. ff. de sponsalibus cum similibus.

19 Et ideo quoties pro huiusmodi appellationis, à repositione, delatione recurritur ad Senatum Regium, declaratur vim nullam fieri, causaque iterum remittitur eidem iudici. & amplius etiam hoc decretum negatiuum iustum redditur, nam appellatio interponitur à reuocatione, & repositione attentatorum, à qua, vt priuilegiata, licitam non esse appellationem, quoad suspensiuum, diximus latè infra in 2. part. c. 12. de appellationibus ab attentatis, vbi latè per te videre poteris, & ita communiter practicatur, in tribunalibus minimè permittentibus huiusmodi appellationes.

21 Sed non negamus posse iudicem Ecclesiasticum superiorem, de causa vt competentem, cogniturum, licitè, liberè que huiusmodi repositione reuocare, quæ, vt dixi, licitè non habeat suspensiuum, deuolutiuum tamen habet, siue alio quouis iuris legitimo remedio, & ideo postquam superior ipse (causa cognita) repererit repositionem reuocandam fore, id omnino sequendum esse, hoc enim charitatiuè violentiæ remedium, non est inuentum, nisi vt superioris auctoritas, & iurisdictio cõseruetur, vt iudex à quo interim nihil attendit, donec iudex superior de causa appellationis cognoscat, & quid in ea sit agendum decernat, vt supra latè in c. 1. & 2. dictum reliquimus à n. 194. & infra c. 8. à n. 41. & supra. & in epilogo proæmiali.

Nos tamen loquimur in tribunalibus Regiis, qui appellationi à repositione facta de eorum mandato non esse deferendum, iustè decernunt, cum careat suspensiuo, & aliis rationibus, & fundamentis in re hac consideratis hæctenus.

CAPVT V.

Oppressus, qui vsus est Regio decreto conditionali (quod pragmatici, tertium genus, vocant) an possit postmodum suam prosequi appellationem, & eius virtute iudex inhiberi inferior, vbi latè de natura decreti conditionalis, & in quibus casibus locum habeat.

S V M M A R I V M.

De natura decreti conditionalis, quod vulgo (tertium genus) nominatur, & quomodo concipiatur. n. 1.

Decretum hoc conditionale locum habet dumtaxat in ijs, quæ libera facultati, & potestati iudicis iure relinquuntur. n. 2.

Actus iure reprobatus, & à iure iudici non permissus, nullatenus potest in Regio decreto conditionaliter apponi. n. 3.

Decretum conditionale à Senatu Regio expediri non potest; nisi his casibus, in quibus iuste appellatur, vimque fieri delegatur. n. 4.

l. quod insit ff. de re iudi. & cap. cum cessante de appellat. declaratur. n. 5.

Iudex quancumque etiam post decem dies datos ad appellandum potest reuocare interlocutoriam, dummodo ante diffinitiuam. n. 6.

Sententia interlocutoria licet quoad partes non appellantes transit in rem indicatam, non tamen quoad iudicem. ibid.

Iudex siue sit ordinarius, siue delegatus, suam interlocutoriam reuocat. n. 7.

Iudex executor mixtus reuocat etiam suam interlocutoriam. n. 8. & arbiter. n. 9.

Iudex licet non possit actum facere nisi ad petitionem partis, potest tamen ijs iniuris, & contradicentibus sententiam interlocutoriam reuocare. n. 10.

Iudex an possit reuocare non solum interlocutoriam, sed etiam ipsam reuocationem, seu reuocatoriam interlocutoriam. n. 11.

Iudex an semel, vel pluries possit sententiam interlocutoriam reuocare. n. 12.

Iudex semel, & iterum tantum potest interlocutoriam reuocare, & opiniones communes contraria conciliantur. num. 13. & exemplum doctrina. n. 14.

Et vt magis communis opinio resoluitur. n. 15.

Illatio grauamine per iudicem si ab eo pars appellat, & iudex appellatorem reponat, videtur reponendo, grauamen reuocare, & si reponendo altera pars grauatur, à tali repositione licitè appellatur. n. 16.

Doctrina relata procedit, non solum quando iudex expressè reuocauit interlocutoriam; sed etiam iacitè, nempe faciendo actum contrarium. n. 17.

Iudex si post factam publicationem testium, si citata parte ante didicita testificata admittat novos testes, censetur reuocare publicationem, & idem si post conclusionem admittit iura, censetur reuocare conclusionem. n. 18. & 19.

Prouocatio interlocutoria facta à iudice à quo irritat, & annullat processum per iudicem ad quem medio tempore factum. n. 20.

Decretum conditionale, aliis tertium genus, potest decerni à Senatu Regio in casibus, quibus iudex

iudex Ecclesiasticus potest reuocare interlocutoriam, vt in exemplis relatis. n. 21.

Conditio, que iuri repugnat, aut illi resistit, in dispositionibus apponi non potitur, & apposita aut vitiat, vel vitiat. n. 22.

Conditio iuri contraria dicitur impossibilis. n. 23.

Remedium violentiæ ius, & necessitas inducit, ad sedandam violentiam, quam contra ius iudex Ecclesiasticus perpetraret. n. 24.

Senatores cauant in causis violentiæ, ne decreta conditionalia perpendant in ijs, in quibus ius non relinquit iudicis potestati, & facere non permittit, vt in sententijs diffinitiuis, quas reuocare non potest. n. 25.

Sententiam interlocutoriam vim diffinitiuæ habentem iudex non reuocat. n. 26.

Declarat tamen in interlocutoria, que aliam diffinitiuam expectat post se. n. 27.

Sententiam interlocutoriam habentem vim diffinitiuæ, si aliam diffinitiuam expectat post se, rectè iudex reuocat. n. 28.

Sententiam interlocutoriam vim diffinitiuæ habentem reuocat iudex, si per partem granatam fuerit appellatum ab ea. n. 29.

Interlocutoriam per quam iudicis officium seu iurisdictio finitur, veluti si iudex se non iudicem pronuntiat, vel appellationem esse deseruit, & similia exempla ibi: non poterit reuocare, nec reponendo eam iurisdictionem reassumere. n. 30.

Iudex qui se incompetentem pronuntiauit, non potest ipsam pronuntiationem reuocare. n. 31. & si de facto reuocat, non valet reuocatio. n. 32.

Iudex delegatus etiam de partium consensu non potest interlocutoriam, qua se non iudicem pronuntiauit, reuocare. n. 33.

Secus in ordinario, qui potest reuocare. n. 34.

Iudex delegatus, qui se incompetentem declarauit in articulo dependenti à principali, & non in ipso principali; potest reuocare dictam declaratoriam, quia sibi remanet iurisdictio. n. 35.

Iudex delegatus reuocat interlocutoriam, per quam finitur iurisdictio, si ab ea fuerit appellatum. n. 36.

Iudex, qui detulit appellationi interpositæ ab interlocutoria, non poterit eam reuocare. n. 37.

Negatio seu non datio Apostolorum vim habet delationis. n. 38.

Iudex postquam detulit appellationi, potest de consensu partium reuocare grauamen. n. 39.

Iudex à quo postquam detulit appellationi, potest (re integra) vel de consensu partium reuocare grauamen. n. 40.

Iudex postquam detulit appellationi, alijs non deferenda, si à tali delatione est appellatum; licitè reuocat delationem, & grauamen. n. 41.

Iudex à quo post inhibitionem sibi delatam non potest interlocutoriam reuocare. n. 42.

Iudex inhibitus, si inhibitio est nulla, & minus legitima, potest (ea non obstante) reuocare interlocutoriam. n. 43.

Iudex inhibitus post inhibitionem reuocat interlocutoriam à se latam, si est nulla. n. 44.

Iudex non reuocat interlocutoriam executioni mandatam. n. 45.

Iudex qui apposita exceptione contra mandatum legitimum, Procuratorem declarauit, & vt talis lis contestata est, non potest talem declarationem reuocare. n. 46.

Iudex pronuntians dandum esse fideiussores per interlocutoriam, eo dato, non reuocat dictam interlocutoriam, nisi de partium consensu. n. 47.

Interlocutoriam mandatam executioni à iudice vel à parte, iudex non reuocat. n. 48. vel si sit talis, que absque facto hominis habeat secum executionem. n. 49.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni mandatam de consensu partium. n. 50.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni traditam cum causa cognitione. n. 51.

Appellatio est licita à reuocatione interlocutorie executioni mandata, absque causa cognitione facta. n. 52.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni traditam, si sit nulla ex aliquo iuris defectu. n. 53.

Iudex reuocat interlocutoriam latam officio iudicis mercenario actioni deseruiente, non tamen officio iudicis nobili, vt in decretis interponendis, & similibus. n. 54.

Alias limitationes & declarationes ad regulam l. quod insit, remissuè. n. 55.

Decretum conditionale, siue tertium genus, non imponitur iudici Ecclesiastico in casibus, quibus ipse de iure reuocare, vel reponere à se facta non possit, alijs sic. n. 56.

Decretum conditionale non datur, nisi in casibus, in quibus appellatio ab interlocutoria legitima sit. num. 57. & ea legitima non apparente, tribunal processum statim remittit ad iudicem Ecclesiasticum. n. 58.

Principis cognitio fundata est in sola violentia orta ex denegata delatione appellationis legitime. ibid.

Quando appellatio ab interlocutoria legitima est, commodius remedium est decretum conditionale, seu tertium genus, proferre à Senatu Regio, quam simplex violentia decretum. n. 59.

Decreto conditionali lato à Senatu, in arbitrio iudicis Ecclesiastici est, adimplere conditionem, & vt iurisdictio, vel ab ea se abstinere, deferendo appellationi in totum, & acta reponendo. n. 60.

Cui licet quod est plus, licet utique quod est minus. n. 61.

In maiore inest quod est minus. ibid.

Cui permittitur reponere sententiam interlocutoriam, multo fortius licebit illam declarare, & interpretari, quod est minus. n. 62.

Magis honorificum est iudici Ecclesiastico decretum conditionale, ut sit in electione eius an velit procedere, & reassumere. n. 63.

Minus verendum est corrigere seipsum, quam corrigi ab alio. ibid.

Sapientius est mutare consilium in melius. ibid. Non potest notari de leuitate utens sano consilio, reuocando quod male fecit. ibid.

Decretum conditionale imitator est iuris, quia non adstringit iudicem precise ad reponendum, cum iure fieri nequit. n. 64.

Non quidquid iudicis potestati relinquuntur, id iuris necessitati submittitur. ibid.

Index, quamuis possit interlocutoriam a se latam reuocare, ad id precise cogi non potest. n. 65.

Decretum conditionale duplicem iudici Ecclesiastico offendit viam, ut qua malit, utatur, utriusque tamen ius asistit. ibid.

Decretum conditionale decernitur in Senatu contra iudicem Apostolicum, seu executorem gratie nulliter procedentem contra non citatos in casibus, quibus deberent citari, preuiamque cause cognitionem adhiberi. n. 66.

Iudex executor data possessione absque citatione citandorum, & sine cause cognitione, si amplius audiat, & de nouo citet, debet prius & possessionem, & attentata antea facta reponere. n. 67.

Iudex qui alius non potest reuocare suam interlocutoriam, ut in casibus relatis, si nulla sit, quocumque modo reuocare potest. n. 68.

Iudex delegatus siue ordinarius, & non alius, cognoscit de nullitate interlocutorie a se latae, etiam vim diffinitiuam habentis. n. 69.

Continentia cause diuidi non debet. ibid. Iudex potest reuocare sententiam diffinitiuam, qua non transt in rem iudicatam. n. 70.

Appellatio sequitur executionem & acta; ac ea tantum dicuntur attentata, que fiunt post appellationem aut intra tempus ad appellandum. n. 71.

Tempus ad appellandum currit a die scientie, vel notitie, qua non presumitur, nisi probetur. ibidem.

Legitimus contradictor comparens ad allegandum de iure suo, petit repositionem actorum ob defectum citationis, & insuper appellat a gestis. n. 72.

Gesta per iudicem sine partis citatione dicuntur attentata, facta intra tempus ad appellandum. n. 73.

Decretum conditionale postquam est iudici Ec-

clesiastico intimatum, an possit ipse iudex inhiberi virtute appellationis ab interlocutoria, pro cuius delatione oppressus occurrit ad Senatium. n. 74.

Iurisdictio est anima inhibitionis, & sine ea inhibito prolata est nulla, & minus canonicè expedita. n. 75.

Appellatio censetur renuntiata per comparitionem appellantis coram iudice a quo. num. 76. etiam si iudex nihil prouideat. n. 77. declarata ut infra. n. 80. & 81.

Cum principale non subsistit, nec ea, que sequuntur, locum habent. ibid.

Intimato decreto conditionali, & actorum repositione secuta, acta per iudicem ad quem remanent irrita, & nulla. n. 78.

Inhibito rectè procedit, si decreto conditionali intimato iudici Ecclesiastico nihil agat, & medio tempore ipsi inhibito intimetur. n. 79.

Appellatio non videtur renuntiata per comparitionem appellantis coram iudice a quo, grauiamen reponi petentis, quia non agit actum contrarium. n. 80. & 81.

Comparitio appellantis coram iudice a quo, pro repositione grauiamini, tendit in augmentum desiderij appellantis. n. 81.

Reuocatio attentatorum facta virtute decreti conditionalis, vel simplicis Senatus Regij, nullam requirit causa cognitionem. n. 82.

Appellatio non dicitur renuntiata per comparitionem appellantis, si comparitio admissa non fuerit. n. 83.

Appellatio quando censetur per comparitionem renuntiari, vide plures casus renmissi. n. 84.

Appellatus comparens coram iudice a quo ad intimandum decretum conditionale, non renuntiat appellationi interposita, nec facit actum preiudicij. n. 86.

Inhibito est nulla, & sine effectu intimata iudici Ecclesiastico post repositionem interlocutoria, & attentatorum, virtute Regij decreti factam. n. 87.

Grauiamen est causa appellationis, quo cessante cessat & ipsa appellatio. ibid.

Acta per iudicem appellationis ab interlocutoria nulla sunt, reuocata interlocutoria vigore decreti Senatus, & iudex a quo rectè procedit in causa. n. 88.

Limita, si repositio facta sit ante intimationem inhibitionis. num. 89. nam si post intimatam, nec repositio, nec processus gestus valent. n. 90.

Iudex Ecclesiasticus inhibitus ante repositionem virtute decreti conditionalis, non poterit amplius vti alternatiuis eius decreti. n. 91.

Sed vltimam partem decreti, y nolo haciendo otorgue y reponga, debet adimplere, cum id

non

non tollatur per inhibitionem. n. 92.

Peremptio vna re ex alternatiuè debitis, remanet obligatio in alia precise. n. 93.

Repositio virtute decreti Senatus facta, suos tollenda appellationis effectus operatur, nec iudex aliter quam adimplere potest. n. 94.

Senatus Regius post actorum inspectionem decretum conditionale decernens, prauidisse, & cognouisse omnes difficultates, que oriri possent, censetur. n. 95.

Appellans sicut in multis casibus potest tacite appellationi renuntiare, ita & eius procurator, licet expresse non possit. n. 96. & 101.

Prelatus Ecclesiasticus potest tacite non expresse appellationi renuntiare. n. 97.

Nec synodus. n. 98.

Renuntiare est donare. ibid.

Procuratores, Syndicos & Prelatos sine speciali mandato ad renunciandum, renunciare non posse, traditur. n. 99.

Si causa sit talis, ex qua verisimiliter colligatur dominum renunciaturum, in ea potest procurator expresse renunciare. n. 100.

Vera contumacia procuratoris non nocet Domino, quominus possit appellare a sententia lata contra procuratorem contumacem. n. 102.

Debet tamen Dominus expresse intra terminum ad appellandum appellationem interponere a die late sententia, & non notitia connumerandum. n. 103.

Procurator appellans, si compareat coram iudice a quo, post appellationem petens id ex quo renuntiatio inducitur, Domino preiudicat, & appellationi videtur tacite renuntiasse. num. 104.

PRINCIPALIS capituli difficultas, ut veram consequatur solutionem, operpretium duxi, de natura decreti conditionalis (quod pragmatici vocant tertium genus decretorum) nonnulla, quæ & vtilia, & necessaria sunt præmittere. & in primis hoc decretum conditionale hoc modo concipi dixerunt, vt iudex Ecclesiasticus audiens denuo partem, & factum reponendo, non facit vim, sibi que causa remittitur, illud autem non faciens, vim infert, deferat, & reponat, &c. & sic de aliis similibus ex variis causarum figuris, circa quod tres sunt præponendæ conclusiones, & fit

1. Prima conclusio: Regale decretum conditionale locum habet dumtaxat in iis, quæ libera potestati, & facultati iudicis iure relinquuntur, & permittuntur: ita vt conditio sit potestatiua, hoc est, vt alias licite ipse iudex poterat facere, si voluisset, etiam decreto cessante iuris permissione. Hæc conclusio iustificabitur ex iis, quæ in comprobationem secundæ dicenda sunt.

Salgado de protect. Reg. Tom. I.

Secunda sit conclusio, huic directè contraria: Actus iure reprobatas, & à iure iudici non permittus, nullatenus potest in Regio decreto conditionaliter sibi apponi.

Tertia & vltima sit conclusio: Decretum conditionale à supremo Senatu expediti non potest, nisi in his casibus, in quibus oppressum iustè, & legitime appellasse, & vim sibi fuisse factam, detegatur.

Quibus suppositis, ad singularum conclusionum exempla deuenire vtilissimum erit valde.

Et vt à priori incipiamus, scire conuenit, quod iussit vetuiste prætor, contrario imperio tollere vel remittere potest, licet de sententis contra l. quod iussit ff. de re iud. text. in c. cum cessante 60. de appellationibus. ibi, Statuimus, vt siue iudex ordinarius, siue delegatus, aliquid comminando, siue interloquendo, protulerit, quo executionis mandato alter litigantium grauaretur, & sano vsus consilio ab huiusmodi interlocutionis, vel comminationis effectu destituerit, liberè in causæ cognitione procedat, nõ obstantè, si à tali comminatione vel interlocutione fuerit appellatum, &c. l. dicitur §. si cum l. sequen. ff. de arb. text. optimus in c. si à iudice de appel. lib. 6. text. in c. qualiter, & quando el primero de accns. fin. de appella. in 6. l. post sententiam. vbi Doctores, c. de sentent. & interlocu. iudi. & communiter Doctores in dd. iurib. gloss. in c. si de appel. in 6. Præpositus in dicto c. cum cessante à prim. & Ripa in dicta l. quod iussit n. 8. & 9. Cardi. in cle. sepe §. & quia in 7. nota. de verbor. sign. Decius conf. 84. in fin. Angel. in d. l. quidquid adstringende in fi. de verbor. oblig. Anto. de Butrio in dicto c. cum cessante sub n. 10. & per totum. Abb. Card. Alexan. Dec. Philip. Fran. de appella. B. Imola, Alexan. Iaf. Ripa, Rebuffus latissime in repetitio. l. quod iussit ff. de re iudicata. Feli. in cap. qualiter, & quando n. 18. & supra de accusat. Corneus conf. 17. col. 2. vol. 4. Alexan. in l. arbitrio num. 3. ff. qui satisd. cogan. Bertr. conf. 136. num. 9. vol. 8. Craueta conf. 23. n. 8. Bald. in l. 2. q. 2. c. sententiam rescindi non posse. Cardin. Zaba. conf. 32. n. 2. & 3. versiculo ad secundum. Alex. plene conf. 84. consideratis num. 9. & sequentibus lib. 4. & sequentibus. Alexand. conf. 99. lib. 5. Capella Tolo. decis. 185. & ibi additio. Castren. conf. 91. in cause appell. n. 11. & in conf. 119. videtur dicendum in prin. lib. 2. Ang. de Perusio conf. 200. in cinitate Lucana n. 5. Zabar. conf. 72. n. 13. latissime profequitur per exempla & declarationes. Card. Tusc. præf. conclud. litera 8. concl. 115. tom. 7. Sigismundus Escacua tract. de appell. q. 19. remed. 1. concl. 5. à num. 13. cum sequentibus. & q. 17. limi. 47. membr. 1. à n. 30. Maranta in Speculo aureo 6. p. vers. & demum fertur sententia. n. 7. & 8. latè Lancelot. Robert.

O

do

de atten. 2. p. c. 12. limi. 1. à n. 12. cum sequentibus. Petrus Surdus consilio 167. per totum, tomo 2. idem Surdus in consilio 188. à n. 12. & sequentibus tomo 2. Patilius consilio 107. n. 103. volum. 3. Berolius consilio 19. num. 2. 3. & 27. volum. 3. & in consilio 60. num. 1. 3. vol. 2. Natta consilio 336. num. 1. & in consilio sequenti. Gratianus in disceptatio foren. 1. tomo. cap. 147. à num. 7. cum sequentibus, & cap. 155. à num. 16. qui quidem omnes illud unanimiter profitentur, ut iudex quando cumque, etiam post decem dies datos ad appellandum possit reuocare, & reponere suam interlocutoriam, ante diffinitiuam, quia licet quoad partes transeat in rem iudicatum, quoad ipsum iudicem tamen nullo modo, & hoc non solum iudex ordinarius, verum etiam delegatus suam interlocutoriam reponere potest, omnes fatentur: & est textus expressus in dicto cap. cum cessante. pariter etiam, & id facere potest iudex executor mixtus secundum Ripam in dicta l. quod iussit sub numer. 14. ampliat. 3. Escacia de appellat. quaest. 19. remedio 1. conclusio sub numer. 2. 2. folio 558. & etiam arbitet l. dicitur §. fin. cum sequenti. ff. de arbit. & etiam illam interlocutoriam reuocare potest inuitis, reuocentibus, & contradicentibus partibus; in iis nempe casibus, quibus sibi reuocare licet de iure, licet aliàs dicatur, quod iudex nullum possit actum facere, nisi ad petitionem partis, quod per text. in dicto cap. cum cessante, ibi liberè probat latè Philippus Francus ibi notauit li. 6. n. 4. & per eundem textum Bar. in l. quod iussit. & Bald. in l. 1. Cod. sententiam rescindi non posse. Escacia de appellat. quaest. 16. reme. 1. conclusio 5. numero 17. Gratianus discept. foren. 1. tomo d. cap. 155. numero 22. Petrus Surdus consilio 167. sub numero 19. tomo 2. & alibi passim.

11 Sed est dubium, an iudex possit, non solum reuocare ipsam interlocutoriam, sed etiam possit postmodum, reuocare ipsam reuocationem, & sic deinceps, & quod non possit eam reuocare, nisi semel, tenet Petrus Vezu. in l. quod iussit. quem refert ibi Iason sub numer. 33. versiculo 3. finit, qui dicit sustentabilem in iure. refert etiam Tiraq. in l. vobis §. hoc sermone num. 45.

12 Secunda est opinio vt non solum semel, sed etiam pluries & si millies possit iudex suam interlocutoriam reuocare. tenuerunt Ang. & aliquos refert Iaf. in d. l. quod iussit sub numer. 43. versiculo secunda. refert etiam Tiraquel. in dicto §. hoc sermone num. 43. & ita hanc seruare opinionem auditorem camere apostolicæ de eius stylo testantur Vestrius in praxi lib. 8. c. penult. vt lite pend. Gallesius ad formam camera obligat. rubric. reliqua de processu num. 29. 10. 6. part. 2. fol. 358. Lan-

celotus de assentat. 2. p. c. 12. limi. 1. n. 13. & 14. Sigismundus Escacia de appellat. q. 17. n. 31. & quod pluries possit interlocutoriam reuocare per Angelum, & alios tenet Petrus Surdus consilio 288. n. 15. hanc sequitur Cumanus in l. quod iussit num. 4. versic. item querit de re iudi. & veriore opinione esse testatur Mandosius in forma 9. commissio. in verbo admittit in fine. & Montef. decis. Arago. 3. per totam. vbi latè, quos etiam referens sequitur Gratianus in discept. foren. cap. 147. num. 11. & iterum cap. 155. n. 16. & sequentibus.

Sed harum opinionum neutram mihi sequendam debere videtur. non primam, tanquam nimis restringentem, verbum potest, positum in l. quod iussit de re iud. nec secundam, multum laxantem & abutentem facultate iuris; sed mediam inter ipsas. vt iudex semel, & iterum duntaxat possit interlocutoriam reuocare, ita vt si à grauiamine appelletur, illud reponat, & si ab altera parte à repositione appellatio interponatur, iterum repositionem reuocare possit; ista est sententia Bart. in d. l. quod iussit numer. 17. column. 3. versiculo quæro an iudex possit. & aliorum ibi, Salicetus post Dinum in l. post sententiam colum. vlti. versiculo 5. quæro quoties. C. de sentent. Antonius in cap. fraternitatis colum. penult. versiculo quinto quæro de frigid. & malestic. post glossam ibi in verbo fornicatio. in fin. hanc opinionem communiter tenent Canonistæ in cap. cum cessante de appellat. vt dicit Tiraquell. in d. §. hoc sermone numero 44. qui licet refert dictas tres opiniones; nullam tamen eligit. Socin. in d. l. quod iussit numer. 60. & 61. Rebuff. in l. unica, nota. 1. numer. 6. Cod. de sentent. que pro eo quod interest, folio 356. hancque esse communem, & magis communem opinionem, & Canonistas eam sequi, testatur Iason in dict. l. quod iussit numer. 43. versiculo quarto querit, & numer. 46. in fin. eam vt magis communem sequitur Sigismundus Escacia tract. de appellat. quaest. 19. rem. 1. conclusio 6. numer. 63. versiculo infero ex hac limitatione, & num. 11. nec ab ea recedendum dicit ibi versiculo non recedat ab limitatione folio 563. & hanc opinionem latè defendit post Doctores in dict. cap. cum cessante. Iaffred. decisio 194. & hanc opinionem videtur tenere Lancelotus Robertus de assentat. secunda parte cap. 12. limi. 1. numer. 13. & 14. dum dicit, quod illato grauiamine per iudicem ab eo pars appeller, & iudex appellentem reponat; videtur reponendo reuocare illatum grauiamen. quod si reponendo iudex alteram partem grauet: potest illa à repositione appellare, de qua repositione dicit, loqui Rotam decisio 12. aliàs 362. si auditor de prob. in nonis. Caputa.

puta. 1. p. decis. 265. incipit index reposuit, non enim ipse Lancelotus loquitur nisi de bina reuocatione tantum, & remissiuè ad Iason. vbi proximè. idem tenet Cardinal. Tuscus pract. conclusio littera S, conclusio 115. n. 8. tomo 7.

17 Quæ conclusio, & doctrina hucusque comprobata procedit non solum quando iudex expressè reuocauit interlocutoriam, sed etiam quando tacite, nempe si faciat actum ei contrarium, ita Cardinal. Zabar. consilio 32. numer. 3. plenissimè Alexand. in consilio 84. consideratis num. 9. & sequen. versic. 3. principaliter. Cardinal. Tuscus in pract. conclusio 107. littera S, conclusione 115. à num. 2. vbi per numeros sequentes plura constituit huius doctrinæ exempla sequendo vel potius transcribendo. Alexand. vbi proximè; apud quos videbis de iudice faciente publicationem testium, & probationum, si citata parte antequam sint didicita testificata, admittat nouos testes censetur reuocare, vt quando post conclusionem si citata parte admittit iura, censetur reuocare conclusionem.

20 Et his adde quod huiusmodi reuocatio irritat & annullat processum per iudicem ad quem medio tempore factum, nam si post appellationem, iudex impetretur, & is in causa procedat, talis processus (subsecuta demum reuocatione interlocutorie per primum iudicem) gestus dicitur esse nullus, vt post alios tradit Nicolaus Boërius decisio 256. post princip. Lancelot. Robert. de atten. 2. part. cap. 12. limit. numer. 15. & sequentibus. Sigismundus Escacia de appellat. quaest. 17. numer. 30. his igitur, & aliis casibus, de quibus latissimè poteris per te videre, per Doctores hucusque relatos, poterit in tribunalibus Regiis expediti decretum conditionale, prout diximus in conclusione.

22 Secunda autem qua diximus, actum à iure reprobatum, & à iure iudici non permissum, non posse in Regio decreto conditionaliter apponi, eo verificatur, quoniam conditio quæ iuri repugnat, aut illi resistit, in dispositionibus apponi non patitur, & appositæ, vel vitiatæ, vel vitiatæ, secundum subiectam materiam vltimæ voluntatis, aut aliarum dispositionum. text. in l. conditiones la 2. 1. 4. ibi, Conditiones contra edicta Imperatorum, aut contra leges, aut quæ legis vicem obtinent scriptæ, vel quæ contra bonos mores, &c. pro non scriptis habentur, &c. text. in l. conditiones la 1. l. filius 15. cum pluribus alijs ff. de conditio. & demonstr. l. 3. titul. 4. & ibi latè Gregor. p. 6. text. in §. impossibilis in finit. de hereditibus in finit. Antonius Gomez tom. 1. variarum cap. 12. num. 66. latè Petrus Surdus decis. 68. per totam. hæc enim conditio iuri contraria dicitur impossibilis, Salgado de protect. Reg. Tom. 1.

secundum iura, & Doctores relatos, huiusmodi enim actus, quem ius iudicis potestati non permittit, si ei in conditionem apponeretur, omnino repugnat fini, origini, & rationi, huius charitativæ subsidij; quod ius & necessitas induxit ad sedandam violentiam, quam contra ius iudex perpetraret, foret enim potius iudicem Ecclesiasticum prouocare, & cogere ad violentas oppressiones, quam ad eas eleuandas. Caueant igitur iudices supremi de violentiis huiusmodi cogitari, vt nullo modo expendant decreta conditionalia in iis, in quibus iudicis facultati, & potestati aliàs ius non relinquit, & facere non permittit, prout est in sententiis diffinitiuis, quas reponere, & reuocare non potest ipse iudex, qui ea protulit, l. quod iussit ff. de re iud. ibi, Licet de sententiis contrariis & est omnium scribentium ibi, & in d. e. cum cessante de appel. notissima conclusio omniū est.

Pariter etiam sententiam interlocutoriam habentem vim diffinitiuam iudex reuocare non potest. Phi. Fran. in cap. cum cessante num. 6. versiculo sed tamen limita 1. de appellat. Lancelot. Conradus in tractat. de prato. §. 2. de officio prator. in causa civili, in cap. de sententia, versiculo nisi interlocutoria. gloss. in cap. vlt. verbo inanis, de appellat. in 6. Anton de But. in d. cap. cum cessante sub numer. 10. versic. ad prim. Alexand. in l. quod iussit num. 17. full. 4. Socin. num. 16. nota. 9. Iaf. sub numer. 10 limit. 9. & Ripa n. 27. full. 8. Felin. in d. cap. qualiter, & quando 17. num. 7. full. 1. de accusa. Roma. consilio 358. in presen. Thomas Triuif. decisio 4. in vna iussit. Neapo. numer. 28. versiculo ultra quod lib. 1. Breded. in tractat. de appellat. part. 2. titul. 3. colum. 53. versiculo sed tamen lit. B, & quod ita teneant omnes testatur Abb. in d. c. cum cessante numer. 11. versiculo hæc regula fallit, quam sequitur Decius numer. 36. Maran. de ordine iudi. 6. actu 1. titul. & demum fertur sententia numer. 32. folio mibi 401. & aliàs 438. Cardi. Tuf. pract. conclusio. tomo 7. lit. S, conclusio 115. à n. 19. & sequentibus. post alios, quæ tamen doctrina intelligenda est de interlocutoria, quæ aliam diffinitiuam non expectat post se, secundum exempla statim apponenda in versiculo, & ex hoc fonte fluit vt interlocutoriam, &c.

Secus autem si aliam sententiam diffinitiuam expectet post se, quia tunc interlocutoriam habentem vim diffinitiuam latam antecandem diffinitiuam, licet iudici reuocare, ita Alex. in d. l. quod iussit full. 4. sub n. 7. vers. dicebat. Soci. n. 68. & 69. Maran. in suo speculo 6. p. actu 1. in tit. & demum fertur sententia n. 46. fol. 436. & in nouiter additis fol. 403. Escacia tract. de appel. q. 19. reme. 1. concl. 5. n. 34. fol. 560. & idem Escac. in tract. de iud. c. 97. sub n. 105. vers. non obstant. Felin. in 2. qualiter, & quando

- num. 8. versicut. 2. limita istam. Gemina. in cap. fin. de electione lib. 6. Imola in d. cap. cum cessante. Ioan. Andr. in cap. peruenit de appellat. Ripa in d. l. quod iussit num. 2. 8. & ibi Ias. num. 1. 0. lae & optimè, vbi de ratione videndus Petrus Surdus conf. 1. 89. num. 2. 3. tom. 2. fol. 63. 6.
- 29 quæ tamen conclusio limitatur, vt non procedat quando ab huiusmodi interlocutoria vim diffinitiuæ habente fuerit per grauatum appellatum, quoniam tunc potest illam reuocare, cum tunc appellatio addit robur ad reuocandum, & procedendum in causa, vt eleganter considerat Capicius in decisione 1. incipit in causa num. 2. 7. & 29. Lancelo. Rober. de attent. 2. p. cap. 12. limi. 1. n. 18. & 53. & hæc fallentia exactè corroborabitur ex proximè dicendis.
- 30 Et ex hoc fonte fluit, vt interlocutoriam per quam finitur iurisdicatio, & iudicis officium, non potest idem iudex reuocare, & reponendo iurisdictionem reassumere, & in causa procedere, veluti si se iudicem incompetentem declarat, aut appellationem esse desertam, aut non iudicem, aut quod super libello non sit procedendum, vel quando reus absoluitur ab obseruatione iudicij, ita Castren. conf. 2. 82. in causa ista num. 2. vers. nam imò dicitur lib. 1. & conf. 2. 83. n. 6. eod. lib. Romanus plenè conf. 3. 58. in presenti per totum. Cardin. Tuf. pract. conclu. d. tom. 7. litera S. consil. 12. 5. n. 35. & sequentibus. Bal. conf. 1. 44. in prin. lib. 4. Ang. conf. 2. 00. in ciuitate Lucana n. 5. vers. ad secundum. qui reddunt rationem quia habet vim diffinitiuæ. & post Bar. & Ab. tenet Phi. Fran. in d. c. cum cessante limit. 2. n. 11. B. in l. quod iussit n. 9. vbi Ias. & Alexand. qui multa in corroboracionem confert n. 12. ff. de re iud. & est text. in c. significantib. de offic. delegati.
- 31 Et loquendo in iudice pronuntiante se esse incompetentem, vt ipsam interlocutoriam non possit reuocare, tenent Abb. in d. c. cum cessante sub n. 11. & 12. Cardin. Alex. sub n. 40. fall. 2. Felin. in c. qualiter, & quando 17. el. primo sub 9. num. fall. 7. de accus. Guido Papæ tract. de appell. q. 80. n. 53. tom. 5. fol. 59. Bar. in repetitione secunda ex quacumque sub n. 13. ff. si quis in ius vocatus non ierit. & idem in d. l. quod iussit. communiter sequi omnes testantur, lafon ibi n. 2. 5. vers. secundum exemplum. & Ripa n. 16. vers. limita primò. ita vt si iudex de facto reuocet prædictam interlocutoriam, nulliter reuocare dicitur. ita Guido Papæ in loco citato num. præcedenti. Efcacia de appella. q. 19. remedio 1. conclu. 6. num. 52. & supra. qui n. 53.
- 33 hoc extendit in delegato qui non potest reuocare prædictam interlocutoriam, etiam de partium consensu, secundum Ias. in d. l. quod iussit n. 2. 6. vers. istam conclusionem in fin. Philipp. Francus in d. c. cum cessante sub n. 11.
- Istæ tamen doctrina procedit, in iudice delegato, non tamen in ordinario, quoniam ordinarius potest præfatam interlocutoriam reuocare; ita tenet Alex. in d. l. quod iussit n. 27. fallen. 12. Philipp. Francus in c. ex ratione 8. n. 82. vers. secundo queritur. & Card. Alex. num. 48. vers. quinta est quasi de appella. idem Francus in d. c. cum cessante sub n. 11. limit. 2. vers. 2. aduerte. & ibi Cardin. Alexan. sub n. 40. fallen. 2. & Decius n. 43. ibi prædicta limitatio. & in hac declaratione refidet Bart. in repetitione 2. ex quacumque sub numer. 13. ff. si quis in ius vocatus non ierit. Ias. sub n. 38. vers. 2. limita. quando ipsemet Sigismundus Efcacia de appella. q. 19. remedio 1. conclu. 6. à n. 55. fol. 563. qui alios refert contrarium tenentes, & istam doctrinam latè defendit, & explicat Rebuff. in repetitione l. quod iussit. n. 106. de re iud. nos exactissimè infra 3. p. in c. 18. de appellatione à delatione, verificulo vltim. & quoad huc articulum. vbi plurimos pro hac doctrina congeffimus, quos omnino videas, & tenet Tufcus pract. conclu. 10. 7. litera S. concl. 11. 5. n. 44. cum Romano conf. 3. 58. in fin. vbi Apostilla dat concordantes, & ipse Efcacia 35 post alios num. 57. declarat iterum supradictam conclusionem, vt procedat, quando delegatus declarauit se incompetentem, super causa principali, non tamen quando declarauit super aliquo articulo dependenti à principali, quia tunc, cum non expirauit iurisdicatio, poterit reuocare cum Ripa, Alexand. & Felin.
- Hoc autem, quod dicimus, vt delegatus 36 non possit reuocare interlocutoriam, per quam finitur iurisdicatio, non intelligitur, quando ab ea interlocutoria fuerit appellatum, quoniam tunc poterit reuocare. ita Decius in cap. cum cessante de appellat. num. 41. & 42. Anton. de Butrio ibi num. 10. column. 4. Abb. sub numer. 12. Cardinal. Alexand. sub numer. 4. Francus in cap. ex ratione num. 82. & Cardin. Alexan. num. 48. de appella. Felin. in c. qualiter el. primo sub num. 8. de accusatio. Capicius decis. 1. numer. 27. & 29. Lancelotus de attent. 2. part. cap. 12. limi. 1. numer. 18. Efcacia de appellationibus vbi supra, num. 59. vbi cum Decio dixit communem, quia tunc tendit in faciliorem causæ expeditionem. & per Rotam decis. 42. de appellat. in antiq. aliàs 455. & duplicatur in nouis eodem titulo decisione 12. aliàs 86. Cardinal. Tufcus pract. conclus. 10. 7. litera S. concl. 11. 5. num. 38. Auferius in decisione Capella Tolosa, questio. 185. Rebuffus in repetitione l. quod iussit numer. 106. & vltra hos Doctores, plures adduximus infra in d. cap. de delatione 3. p. cap. 18. de quo etiam latè per Ioannem Garcia in tract. de nobilita. gl. 1. à num. 24. & seqq. fol. 28.

Quò

- 37 Quò etiam pertinet, vt Iudex, qui appellationem ab interlocutoria detulit, cum à se abdicet iurisdictionem, saltem quoad exercitium, non potest sententiam ipsam reuocare, & reponendo reassumere iurisdictionem semel abdicatam, Abb. in c. cum cessante num. 15. Philip. Francus num. 14. limi. 5. Cardin. Alex. sub num. 40. fall. 6. & Decius n. 50. fall. 6. Gemina. in c. vt super 4. sub n. 6. de appella. in 6. Alex. in d. l. quod iussit fallen. 3. n. 16. Ias. sub num. 36. Felin. in c. qualiter, & quando n. 24. de accusa. Lancel. Robertus de atten. 2. p. c. 12. limi. 1. num. 20. Lancel. Corradus de pratore §. 2. de offic. prator. in causa ciuili in c. de sententia limi. 6. Sigismundus Efcacia de appella. q. 17. à n. 42. cum sequentibus. qui cum Gemina. no, & aliis intelligit, siue ante traditionem apostolorum delatoriorum, siue post, Benin. tendi decis. 1. circa fin. vers. si verò sumus Rome vers. 50. per totum. Cardin. Tufcus pract. conclusio. 10. 7. litera S. conclusione 11. 5. numer. 28. & 29. & ibi in versiculo subextende secundo.
- 38 hoc ampliat etiam post tempus dandorum apostolorum, quorum eorum negatio, aut non datio vim habet delationis, dicit ipse Efcacia.
- 39 Iudex tamen postquam detulit appellationi ab interlocutoria, poterit de consensu partium reuocare grauatam, Cardin. Alexand. d. num. 40. qui de communi testatur, Decius & Francus vbi proximè, & Lancelotus d. limi. 1. sub num. 74. & Efcacia post alios numer. 44. vbi etiam ampliat tam ad ordinarios, quàm ad delegatos, quod fallit, quando res est integra, quia tunc potest illam iudex reuocare, Philippus Francus in d. c. cum cessante numer. 15. limi. 5. amplius per prædicta limit. de appella. Efcacia vbi proximè num. 46. Lancelotus d. limi. 1. numer. 74. per Fran. & Iacob. Enricum in conf. 34. vtrum iudex libr. 40. 3. per totum. vbi eleganter hanc opinionem tuetur, quòd iudex à quo postquam detulit, potest re integra, vel de consensu partium procedere, præfertim numer. 17. Alexand. in conf. 133. circa executionem in fin. lib. 6. Card. Tufcus pract. conclu. 10. 7. litera S. conclusio. 12. 5. numer. 48.
- 41 Quibus autem casibus diximus iudicem post delationem appellationis ab interlocutoria, non posse reponere, eandem fallit, quando deferre non debuit, & minùs legitimè, & ab huiusmodi delatione fuerit appellatum, quia tunc potest, & delationem, & grauem reponere, & in causa procedere, quòd & nos latissimè examinauimus infra p. 3. cap. de appellatione à delatione iniusta 18. & per totum capitulum ad quod te remitto, & faciunt ea, quæ hæctenus diximus à versiculo pariter etiam vsque nunc.
- Insuper quòd postquam iudex ad quem 42 inhibuerit, iudicem à quo, minimè poterit suam interlocutoriam reuocare, Hostiens. Ioan. Andr. & Immola, Federicus de Senis conf. 237. incipit si à sententia in d. cap. cum cessante. & Cardin. Alexand. sub num. 40. fallentia 10. de appella. Felinus in d. cap. qualiter, & quando el. primo fallen. 4. sub numer. 14. de accusat. Lancelotus de atten. 2. part. cap. 12. limi. 1. num. 21. Lancelotus Corradus de pratore §. 2. de officio prator. in causa ciuili in cap. de sententia limi. 6. numer. 16. qui alios allegat. Lanfrancus decisio. 459. incipit appellatione. licet contrarium tenuerunt, licet sub dubio Ab. in d. cap. cum cessante num. 16. & tenet (respondendo contrariis) Philippus Francus numer. 16. vbi dicit, posse reuocare non solum, post inhibitionem, sed & post citationem, Decius sub numer. 53. & licet vtramque opinionem videatur approbare Efcacia de appellat. q. 17. num. 59. priori tamen videtur inclinari.
- Illam tamen dupliciter limita, vt non 43 procedat quando inhibito minùs legitima est, quia tunc (ea non obstante) reuocare poterit interlocutoriam, vt post Marantem tenet Lancelot. Robertus vbi proximè n. 22. Efcacia, vbi modo vers. subextende.
- Secundò limitatur, quando interlocutoria 44 esset valida, secus autem si esset nulla, quia tunc iudex eam poterit reuocare, non obstante inhibitione, Philippus Francus in d. c. cum cessante num. 17. versiculo amplius intellige. Capicius decis. 1. in causa numer. 30. Lancelo. d. limi. 1. numer. 22. Efcacia d. q. 17. num. 69. versiculo subextende 2. & faciunt quæ Felin. in cap. qualiter, & quando el. primo fallen. 5. numer. 15. limi. 3. de accus. Ias. in l. quod iussit sub numer. 32. versiculo limita, & intellige ff. de re iud. Lancelotus vbi proximè num. 27. & nos inferius.
- Vlteriùs supradictis adde, quòd tum non 45 poterit iudex reuocare interlocutoriam, postquam fuerit executioni mandata, Ba. in l. quod iussit numero 16. versiculo quero an inuitis. Alexand. numer. 24. limi. 9. Socinus numer. 30. & numer. 55. Ias. sub num. 32. Ripa sub numer. 29. ff. de re iud. Philippus Francus in dicto cap. cum cessante limi. 9. numero 20. vbi reddit exemplum, vbi contra mandatum procuratoris opponit aduersarius, & iudex legitimum procuratorem pronuntiat, cum quo, vti tali, contestata est lis, quòd 46 est declarationis executio, tunc iudex amplius declarationem reuocare nequit, & in specie Socin. supra numer. 56. & Francus vbi proximè numero 20. Exemplificat insuper, 47 in iudice interloquente dandum esse fidei iussorem, quo dato amplius non reuocat, nisi de partium consensu, Cardin. Alexand.

in d.c. cum cessante sub n. 40. fall. 12. Decius n. 60. Romanus conf. 226. ultra predicta in prin. Felin. in rubrica sub num. 15. versum obliat gl. de sententia & re iudi. & in d. cap. qualiter, & quando de accus. fall. 5. num. 15. Iaf. in l. serui electione 5. num. 13. ff. de legat. 1. Efficacia in tractat. de appellat. quest. 17. num. 58. & sequentibus. Lancelotus de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. num. 23. Brededo in tract. de appella. part. 2. tit. 3. colum. 58. & 59. Menochius in tractatu de retinenda possessione remedio vlti. quest. 21. numer. 56. & 57. communem opinionem testantur Cardi. Alexand. & Ripa citati, plurimos alios allegat Cardin. Tufcus pract. concl. 10. 7. litera S. conclus. 115. num. 45. quæ ampliatur siue sit executioni mandata à iudice, siue à parte, Cardina. Alexan. Efficacia, Francus & Lancelotus vbi proximè, vel etiam si talis sit, quæ absque facto hominis secum traheret executionem, quia cum iudex reuocare non potest, Cardi. Alexand. in d. cap. cum cessante numer. 40. fall. 13. Alexand. in d. l. quod iussit numer. 24. fall. 9. Iaf. num. 32. Efficacia vbi proximè numer. 62. cum sequentibus. vbi reddit exempla, & est gl. in l. 1. §. vltim. in verbo vel adde. & ibi Rainerus, quam dicit singularem exclamatam à Bar. & Bald. ibi. ff. de prator. stipulat. Raine. & Imola in l. penul. eodem titul. Roman. qui & eam dicit singularem consil. 226. ultra pridie allegata in princip. Panorm. in d. c. cum cessante colum. vltima per glossam, ibi. Philippus colum. 8. Paul. Castrenf. in d. l. quod iussit. Iaf. in l. cum procurator §. si Dominus colum. fin. & iterum in l. si opus colum. 1. ff. de operis noui num. Felin. in cap. si clerici §. de adulterij colum. 2. versiculo fallit 1. de iudicijs. Francus Arctinus in l. si quis ex pluribus ff. de verborum obligat. Tiraque. in repetitione l. si vnuquam verbo reuertatur numero 309. & conducunt quæ ipse ibi à numero 307.

50 Quæ tamen proposito limitatur, quia potest de partium consensu reuocari etiam si sit executioni mandata, ex iis, quos latè Efficacia vbi proximè numer. 66. Lancelot. de attentat. d. l. limit. prima. numer. 24. & 25. & tenent plures ex allegatis superius. fallit etiam nisi reuocaretur cum causæ cognitione, quia tunc possit pariter reuocari, secundum B. Socin. Iaf. Felin. Cardin. Alexand. Decium, Bero. Efficaciam in locis allegatis. & Lancelo. num. 25. vt aliter sit quando reuocauerit predictam sententiam executioni mandata absque causæ cognitione, quia tunc, à tali reuocatione permittitur appellatio, vt ex Innocentio refert, & sequitur Phil. Francus vbi supra limit. 9. sub num. 20. & 22. Efficacia vbi proximè num. 68.

53 Et limitatur vltimò vt non procedat,

quando ipsa interlocutoria executioni mandata nulla esset, & inualida, vtputa, si fuisset lata sine causæ cognitione, & sine citatione, aut alium iuris defectum pateretur, quia tunc ipsam poterit iudex reuocare, quantumuis sit executioni tradita, ita Felin. in d. cap. qualiter, & quando el primero fallen. 5. numero 15. limit. 3. de accusa. Iaf. in d. l. quod iussit sub numer. 32. versiculo limita & intellige. Efficacia de appellat. d. quest. 17. sub numer. 68. fol. 484. Augustin. Beroi. consilio 16. in causa. numer. 25. libr. 3. prout etiam poterit iudex reuocare huiusmodi interlocutoriam, latam officio iudicis mercenariae propositæ actioni deseruente, non tamen, quando officio iudicis nobili, puta super decretis interponendis, vt per Francum, & alios dicit Efficacia de appella. quest. 19. rem. 1. concl. 6. num. 33. fol. 560.

Et circa alias limitationes, & sublimitationes, ampliationes, & exemplificationes huius materie vide Doctores omnes, præcipuè Socin. Iaf. & Rebuf. in l. quod iussit de re iud. amplissimè etiam Philip. Franc. Cardinal. Alex. & communiter omnes Doctores in d. c. cum cessante de appella. Felin. in c. qualiter, & quando el primero in ordine 17. de accusa. Efficacia de appella. q. 19. rem. 1. concl. 6. à num. 13. cum sequentibus. fol. 558. & iterum q. 17. à n. 30. cum pluribus sequentibus fol. 477. (quem post hæc scripta vidi) Lancel. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. à numer. 12. & Cardin. Tufcus pract. conclusio. 10. 7. litera S. conclusionem 115. per totam. interdum tamen hæc sufficiunt, frequentiora, pro exemplis secunde conclusionis, vt in iis casibus, in quibus iudex non potest reuocare, nec sibi permittitur, minime ei est repositio ipsorum pro conditione in decretis Regijs apponenda, in alijs vero sic, iuxta priorem conclusionem.

Tertia autem conclusio superius apponita, nempe, vt huiusmodi decretum conditionale, non possit expediri, nisi in casibus, in quibus appellatio ab interlocutoria legitima reperitur, & violentia detegitur, omnimodo necessaria est, & præ oculis habenda, nam vbi appellatio, pro cuius delatione confugit oppressus ad Regem; minus legitima reperitur, & extra casus à iure permisso, secundum ea, quæ nos latè alibi scripsimus, suo loco; Regium tribunal nullatenus se amplius in causa intrinseca mittere potest, sed statim est remittenda ad iudicem Ecclesiasticum l. 36. ibi, y si por el tal proceso paresiere la dicha appellacion noser iusta, remitan luego el tal proceso al juez Ecclesiastico, &c. tit. 5. lib. 2. noue recopilat. quoniam in sola violentia quæ oritur ex denegata delatione legitime appellacionis fundata est Principis

Principis potestas, & hoc salutiferum remedium, secundum d. l. 36. à princ. & quæ nos latè ad cap. primum & secundum huius primæ partis.

At quando appellatio iusta est, & legitime interposita, cum tribunal Regium possit præcipiendo iudici, vt deferat, & reponat, auferre illi iurisdictionem, vt pars oppressa possit iustitiam suam consequi, coram superiore iuxta d. l. 36. ibi, alcando la fuerça provean, que el tal juez la otorgue, porque las partes puedan seguir su iusticia, ante quien y como deuan, &c. melius sibi licebit, decretum hoc conditionale expedire, quo commodius consulitur laboribus, & expensis litigantis, ne pro quolibet grauamine, cogatur consequi executoriales, absens à suo domicilio, & domo, tot incommodatibus oppressus. quare in maxima æquitate fundatum apparet huiusmodi conditionale decretum, cum 60 in facultate & electione iudicis ecclesiastici relinquatur, velit nec ne, vt iurisdictione, & procedere in causa, quod non potuisset, si decretum Regium pure scilicet, deferat, & reponat, &c. expediretur, cum per delationem amittat omnino iurisdictionem, ac ideo tribunali Regio, cui licet quod est 61 plus, licet vti que quod est minus. l. in actionibus. §. 1. vbi Alex. ff. de in litem iuran. c. cui licet. de Regulis iur. in 6. vbi Dinius l. non debet. vbi Decius ff. eodem tit. & maiori inest quod est minus. c. cum in cunctis. vbi gloss. Ioannes Andr. Abb. Imola & alij de electione. c. quem admodum de iureiuran. Euerard. loco 65. in princ. vbi alios, & per hanc rationem dicunt Doctores, quod cum permittitur reponere sententiam interlocutoriam, multo fortius licebit illam declarare, & interpretari, quod est minus, vt cum B. Ang. Imola, & Castrensi in l. ab executore ff. eo. latè prosequitur Petrus Surdus consil. 288. tomo 2. à num. 9. & supra fol. 633.

63 Fundatur etiam in maxima vrbantate, orta ex iuris principijs, dum iudicis ecclesiastici libera electioni committat, velit ne (iurisdictionem reassumendo) procedere vltimè. imò & ipsi iudici nimis honorificum iudicari debet, cum minus verecundum sit corrigere seipsum, quam ab alio corrigi, authenticò de nuptijs circa prin. c. qualiter & quando de accusa. el. 1. vbi gla. sapientis enim est mutare propositum in melius, text. est in cap. cum cessante de appella. hinc dicitur quis vti sano consilio, reuocando quod malè fecit, nec potest notari de leuitate, imò potius commendandus de sapientia, textus cap. magna 2. 2. quest. 4. dist. cap. qualiter & quando & d. c. cum cessante. vbi Philip. Franc. nota. 3. sub n. 3. Decius nota. 5. num. 20. & 19. & 22.

Petrus Surdus consil. 288. sub num. 12. tomo 2. fol. 633. & melius in consil. 167. num. 9. eodem tomo 2.

Hoc insuper conditionale decretum imitator est iuris, quia non adstringit iudicem ad præcisè reponendum, cum iure fieri nequit, iuxta text. in l. quod iussit ibi potest, &c. & d. cap. cum cessante de appella. & cap. si à iudice eodem tit. in 6. & non quidquid iudicis potestati relinquatur, id subiicitur iuris necessitati, l. non quidquid ff. de iudicijs, & quod iudex qui interlocutoriam tulit, quam potest, si vult, reuocare, ad id facere non possit cogi, vt ex B. in l. quod iussit num. 13. tenet 65 Grat. in discepta foren. tomo 1. cap. 147. num. 3. & iterum cap. 155. num. 23. Petrus Surdus consil. 288. num. 17. lib. 2. cum declaratione de qua ibi, per eum, duplex tantum illi iuris ostenditur via, vt quamlibet eligat, vtrique tamen ius assitit.

Vnum tamen necessarium, & vtile in hac materia omittendum non est, nempe, quod iudex apostolicus, seu executor gratiæ, qui non citatis præcisè, & de iure, citandis, & sic, nec diffinituè, pronuntiauit, nec legitima causæ cognitione, secundum ea quæ latè per Flores de Mena pract. quest. 9. 14. num. 35. 42. 44. & 59. & quest. 12. à num. 9. & 12. Doctores in cap. fin. de presumptionibus. latissimè infinitos refert & explicat Nicolaus Garf. de beneficijs 6. p. cap. 2. à num. 110. gratiam exequitur, à cuius processu appellat postmodum legitimus contradictor, & pro delatione confugiens ad Senatam, obtinet prout ibi frequentius est, decretum conditionale, nempe, que reponendo lo hecho y oiendo de nueno no haze fuerça, alias eam faciat, deferat, & reponat, quia iudex executor data possessione absque citatione citandi, & absque causæ cognitione, si ipsum audiat, & citet de nouo, prius debet possessionem, & acta quæ nulla sunt, & attentata reponere, vt per Cardinalem consilio 75. & alias Rotæ 67 decisionem declarauit ipsa Rota in vna Maioricensi Parrochia de Campanato 23. Ianuarij 1591. quam ad litteram refert Nicolaus Garf. de benefi. 6. part. cap. 2. numer. 125. Roma. consil. 320. incipit hæc istorum. versiculo quo igitur & col. fin. Cardin. Tufcus pract. conclusio. tomo 3. litera F. conclusionem 11. n. 22. & latè quæ diximus supra p. 1. cap. 3. de iudice carente iurisd. ad reponendum.

Pro quo etiam facit, quoniam iudex interlocutoriam à se latam, siue merè interlocutoriam, siue vim diffinitiuè habentem, 68 seu alijs casibus, quibus hætenus diximus, in prima & secunda conclusionem, non posse reponere, non procedit, quando ipsa interlocutoria nulla est, & quia tunc licet potest reuocare,

reuocare, ita Felin. in d. cap. qualiter & quando el. 1. de accusa. full. 5. num. 15. limi. 1. laf. in l. quod iussit sub num. 32. versiculo limita, & intellige. de re iudi. Philippus Francus in cap. cum cessante numero 17. versiculo amplius intellige de appella. Lancelotus Robert. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. sub numero 27. & numero 22. Sigismundus Escacia in tractatu de appell. quest. 17. num. 72. & 68. versic. tertius casus est fol. 484. & sequentibus.

69 Et rursus, quoniam de nullitate interlocutoria, tam delegatus, & ordinarius cognoscit, imò nullus alius iudex, nec contentoria causæ diuidatur, & iudicandum est ex eisdem actis, vbi dicitur etiam si habeat vim diffinitiuæ, ita Philipp. Franc. in cap. dicto. 63. sub num. 67. & loquendo de vtroque iudice Cardin. Alexand. ibi num. 58. & 59. Vantius in tractatu de nullitate sententiarum rubrica coram quo possit num. 2. & 3. fol. 374. dicens, quòd in omnibus, præterquam in diffinitiuis, potest, & debet, tam ordinarius quam delegatus, iterum reponere, quòd minùs ritè fecerat. sequitur Escacia de appell. quest. 19. remedio 1. conclusione 6. à n. 11. & supra à num. 2. vbi copiosè de hoc articulo. imò, & adhuc sententiam diffinitiuam, quæ non transit in rem iudicatam, potest iudex reuocare, iuxta textum in l. 4. §. condemnatum de re iudi. cap. lator. de re iud. Philipp. Franc. in d. cap. cum cessante de appellat. columna 3. versiculo 2. limit. nisi esset talis sententia quæ non transisset in rem iudicatam.

Hoc autem conditionale decretum illud patitur dubium, quoniam appellatio sequitur executionem, & acta ad ea tantùm dicuntur attentata, quæ fiunt post appellationem, aut intra tempus ad appellandum, iuxta textum in cap. non solum de appellat. lib. 6. & sic non veniunt reponenda. quam difficultatem facillimè euitare poteris, si consideras, quòd possessio, & acta ab huiusmodi executore, sequuntur appellationem, seu saltim gesta sunt intra tempus ad appellandum; notum est enim, vt tempus ad appellandum non curret grauato à die, quo fulminatur, sed à die intimationis seu notitiæ, & scientiæ, quæ nunquam præsumitur, nisi probetur. at contradictor legitimus quando comparer, de iure suo allegans petit repositionem ob defectum citationis, & insuper appellat ea de causa, à toto processu, & iustè facit, quæ huiusmodi appellatio capit illum primum actum, quòd fieri solet, post citationem, qui quidem cum ob defectum citationis nullus est, & ab eo legitima appellatio, ac ideo cum grauatus nunquam fuit citatus, semper reperitur, intra tempus ad appellandum, postquam venerit ad suam

72

notitiam grauamen, quare omnia deinceps per iudicem gesta iustissime dicuntur nulla, & attentata, facta intra tempus ad appellandum, ideo, vt talia, cuncta debet reuocare, & reponere negotium, in illo statu quo grauatus debebat audiri & citari, iuxta Doctores & doctrinas hæcenus applicatas.

Quibus sic suppositis facillimè inuenimus resolutionem principalis partis huius capituli, quo est quæsitum, an postquam intimationum est conditionale hoc decretum iudici ecclesiastico, possit postmodum inhiberi, vigore appellationis ab interlocutoria, pro cuius delatione oppressus confugit ad Senatum: in quo partem negatiuam, nempe quòd minimè possit inhiberi absolutè, probari breuiter. quoniam iurisdictione est anima inhibitionis; ita vt absque ea, inhibitio nulla est, & minùs canonicè expedita, Socinus consilio 109. lib. 3. vbi alios allegat. latè August. Bisio. consil. 117. ex vltima num. 2. lib. 3. latius Lancelot. Robert. de attent. 2. part. cap. 20. à num. 22. cum sequentibus. sed appellatio cuius vigore superior habet iurisdictionem in causa, censetur tacitè renunciata per comparitionem appellantis, coram iudice à quo, est textus in cap. gratum de officio delegati. textus in cap. sollicitudinem de appell. Philipp. Franc. in cap. cum tenemur 17. sub numero 4. & in cap. sollicitudinem quest. 6. num. 10. de appell. Rebuffus in tractatu de appellat. art. 15. glossa 1. numero 7. versiculo tacitè tomo 3. fol. 517. Maranta in speculo. part. 6. actu 2. princ. in verbo & quandoque appellatur limit. 29. num. 342. versic. 2. modo & n. 424. casu 10. Antonius Gabriel in conclus. libro 2. titulo de appellat. conclus. 2. numero 1. Caputaq. decif. 29. appellationi num. 1. 1. part. Lancelot. Robert. tractatu de attent. 2. part. cap. 12. in præfatione num. 15. & sequentibus & ampli. 2. princ. num. 4. & 5. Ruginellus tractatu de appell. §. 9. gloss. 1. cap. 1. numer. 41. Casar Bar. in decif. Bono. decif. 154. alia num. 2. Montal. Neapol. tractatu de exception. articulo 24. contra appellationes numero 10. tomo 3. part. 2. fol. 120. quòd procedit etiam si iudex nihil fecerit, cum sufficiat sola comparitio appellantis coram eo, vt censetur appellationi renunciare, vt ex Felin. in cap. cum sit Romana sub num. 10. versiculo 3. considera. de appell. Antonius Gabriel d. concl. 2. ampli. 2. n. 3. fol. 264. ergo inhibitio non debet effectum operari (appellatione deficiente) quia cum principale non subsistit, nec ea quæ sequuntur locum habent.

Deinde comprobatur hæc pars, Quoniam per intimationem Decreti conditionalis, & eius virtute, repositionem, in tantum deficit appellatio, iuxta textum in cap. cum

cum cessante de appell. & cap. si à iudice eodem titulo lib. 6. Tiraq. in tractatu causa cessante n. 41. vt omnia acta per iudicem ad quem vigore ipsius appellationis, nulla, & irrita remaneant, post alios Nicolaus Boët. decif. 256. latè Lancel. de attent. 2. p. cap. 12. limit. 1. n. 15. & sequentibus. & nos post alios diximus supra hoc cap.

Harum difficultatum occasione distinctè procedendum est, & capienda est prior earum pars, scilicet quando appellans comparuit; & intimaui decretum Senatus, ipse tamen iudex nihil gessit, & tunc dico regulariter verius esse, vt inhibitio (si aliàs legitima sit) operetur effectum suum, quoniam oppressus appellans comparet coram iudice à quo, vt grauamen reponat, qua comparitione non inducitur tacita renuntiatio, quoniam non agit actum contrarium suæ appellationi, cum tam ipsa quam comparitio tendant ad vnum, & eundem finem, & intentionem, scilicet, ad reponendum grauamen, appellationi, N. in fi. de renuntiatione in nouis. Philipp. Franc. in cap. sollicitudinem. 54. sub num. 13. limit. 4. de appellat. Felin. in cap. gratum 20. sub numero 8. versiculo 2. limita de officio & potestate iudicis delegati. Aufrerius ad Capell. Tholof. decif. 194. an pars grauata. sub numero 4. full. 6. & 7. Anton. Gabriel communium concl. tit. de appella. lib. 2. concl. 2. limit. 3. numero 14. vbi alios allegat, & hanc esse communem opinionem sequitur, & testatur Socin. consil. 21. abundè & diffusè sub numero 3. libro 4. & Decius in cap. sollicitudinem 54. notabili 6. sub numero 13. de appellat. Sigismundus Escacia de appellat. quest. 17. limit. 2. à numero 2. 1. fol. 293. imò iste actus comparitionis pro reuocatione grauaminis tendit in augmentum desiderij appellantis, secundum Felinum vbi proximè. Hanc etiam opinionem tenuit Rota, vt scribit Achilles de Grass. decif. 21. aliàs 247. appellationi n. 1. de appell. qui num. 2. & sequentibus reddit rationem fol. 113. Lancelot. Robert. de attent. 2. p. cap. 12. de attent. appella. penult. ampli. 2. prim. numero 11. & in hoc casu limitatur doctrina quæ de renuntiatione appellationis ob comparitionem loquitur, de qua supra in primo fundamento contrariæ partis, maxime cum huiusmodi reuocatio, cum fiat virtute decreti Senatus Regij, nullam requirit cognitionem causæ, nec vterius citationem, sed de facto tantum, vt quotidie videmus, & praticamus, cui conducunt quæ adduxit post Anton. Gabriel. Achillem de Grass. Aufrerium, Felin. Rot. & alios, Escacia de appellat. quest. 17. limit. 2. num. 22. & 23. fol. 293.

Et vterius quoniam dum comparitio ap-

pellantis grauari (etiam in casibus in quibus videtur aliàs renuntiar appellationi, per comparitionem) non fuerit recepta, non censetur appellationi suæ renuntiasse; ita limitatur text. in d. c. sollicitudinem de appella. & cap. gratum de officio delegati. vt testatur Anto. de But. in d. c. gratum notab. 4. in fi. optima gloss. in cap. cum venissent in verbo obrinuit, de eo qui mitt. in poss. causa Rei. seru. Romanus conf. 792. Abb. in d. cap. cum venissent numero 8. Felin. in d. c. gratum 4. limit. & ibi Decius in 3. limit. Philippus Franc. in cap. sollicitudinem de appellat. Felin. in cap. capitulum versiculo confirmatur ista. sexta de rescript. idem Felin. in cap. cum venissent in versiculo in gloss. 2. in princ. de testi. Additio ad decisionem Tholof. 193. in 14. fallen. Socinus in Regula 25. in 1. fallen. Bal. in d. cap. cum venissent num. 7. & 8. de eo qui mitti. Ioannes Cro. in cap. 1. nota. 2. de constitut. lib. 6. Millis in Repert. verbo appellationi renuntiasse. Barba. in Apostilla ad Bal. in l. ad solutionem C. de re iudi. optime Anton. Gabriel communium concl. lib. 2. tit. de appell. conclus. 2. num. 19. qui quidem per totam illam conclusionem adducit multas alias ampliationes & limitationes ad Regulam generalem, quando per comparitionem censetur appellatio renuntiar vel non. & etiam per Escacia in tractatu de appellat. quest. 17. limit. 2. à num. 12. cum pluribus sequentibus. ad quos & ad superius citatos Doctores poteris recurrere, quæ pro nunc non tracto, quoniam vltra prædicta propositæ difficultati non conueniunt. & ita concludo, quòd per comparitionem appellantis & intimantis decretum Senatus iudici ecclesiastico, & petentis repositionem grauaminis, non censetur appellationi interpositæ renunciare, ex prædictis, & per consequens inhibitio eius virtute emanata, legitima ex hoc capite dicenda est, maxime interim dum recipitur comparitio & petitio.

Hæc autem resolutio quæ loquitur in appellante, multo fortius procedit in appellato, in cuius fauorem interlocutoria appellata lata fuit, comparens coram iudice à quo, intimans eidem decretum conditionale Senatus, quoniam in eo cessant omnia inconuenientia, & pericula prædicta, quæ tantum attenduntur & considerantur in appellante, ex d. cap. gratum de officio delegati & d. cap. solutionem de appellat. & Doctores allegati.

Quid autem quando iudex virtute decreti sibi intimati reposuit grauamen, discutiamus. in quo illud regulariter affirmandum esse cenfeo, vt tunc inhibitio virtute appellationis reddatur nulla, & euacuata, ex rationibus & doctrinis in secundo fundamento

mento contrariae partis adductis, quoniam grauiorem est causa appellacionis, quo per reuocationem cessante, cessat appellacionis effectus, textus in d. c. cum cessante de appella. cap. si à iudice de appell. libro 6. Philipp. Franc. Abb. & ceteri communiter in d. cap. cum cessante. Tiraq. in tractatu causa cessante numero 41. & Doctorum caterua adducta ad primam conclusionem huius capituli, &

88 etiam ad secundam, ita vt de cetero liberè potest iudex à quo in causa procedere, vt latè ibi diximus, adeò vt omnia gesta per iudicem interim impetratum vigore appellacionis prædictæ reddantur nulla, repositio-
90 ne grauioris subsceuta, vt post alios Nicolaus Boërius decis. 256. post princ. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. à numero 5. cum sequentibus. Sigismundus Escacia de appellat. questione 17. numero 30. quæ doctrina procedit, tam in appellante quàm in ap-
89 pellato intimante decretum. Hanc tamen resolutionem limitandam esse opinor, vt procedat, quando iudex à quo reposuit vir-
90 tute decreti antequam sibi sit superioris inhibito intimata, secus autem erit quando inhibito præcessit reuocationem grauioris, quoniam cum per inhibitionem tollatur iudici à quo facultas, & potentia à iure concessa reponendi, interlocutoriam appellatam, & reassumendi iurisdictionem, secundum Lancelot. Conrad. de pretore §. 2. de officio pretor. in caus. ciuil. in cap. decentia limit. 6. num. 16. Lanfranc. decis. 459. incipit appellacionem. Lancelot. de attent. 2. p. cap. 12. limit. 1. numero 21. & alios quos citauimus sub secunda conclusione, numero 42. vers. insuper postquam iudex ad quem inhibuerit, & cum limitationibus, & declarationibus ibi positis, iam igitur non est in sua facultate alterum ex alternatiuis decreti eligere, cum
91 vnum ex eis iam sit sublaturum, & sic è decreto etiam tollitur illa facultas & conditio, quoniam cum sit iudici ablata iurisdictione, nullo modo potest ea vti, cum illa supponatur, vt vterius queat iudex in causa procedere, cui iam locus non est propter inhibitionem.

Alterum autem ex alternatiuis positus in decreto Senatus, nempe: y no lo hagendo otorgue y reponga, &c. ex ipso decreto remanet, cui præcisè obtemperare debet, & implere iudex ecclesiasticus, tunc quoniam cum supponatur appellatio legitima, ei debet deferri, (sublata maximè iusta iudicis inhibitione) & attentata post eam reponenda ad faciliorem causæ expeditionem, iuxta cap. cum teneamur de appellat. tunc etiam quoniam perempta vna re ex alternatiue debitis, remanet obligatio in alia. & illa tenetur

præcisè adimplere, textus est in l. Stichum aut Pamphilum. ff. de solutio. textus in l. non vique ff. de eo quod certo loco. text. in l. cum his ff. de conditio. indebiti. text. in l. statuliberum §. Stichum aut Pamphilum. ff. de legatis 2. & idem disponit l. 23. tit. 11. p. 5. latè post alios Anton. Gomez tomo 2. vari. c. 111. à n. 40.

Vnum tamen iudex ecclesiasticus attendat attentè: vt huiusmodi repositio virtute decreti Senatus facta, suos tollendæ appellacionis effectus operetur, licet aliàs ipsi videatur, vt illud decreuerit Senatus in casu, quo aliàs iudici repositio permiffa non sit, secundum ea quæ diximus supra in conclusione prima & secunda, quibus casus retuli, quoniam ad se non pertinet illud inquirere, sed huic est tantum omnino parere, maximè quoniam cum Senatus post actorem inspectionem ita decreuerit conditionaliter, nemini dubium esse poterit præuidisse omnes difficultates, cognouisseque, sic posse licitè expediri. Illud obiter tamen meminero quæso, quòd in iis casibus, in quibus appellans potest tacitè appellacioni suæ renuntiare, secundum ea quæ latè per ampliationes & limitationes tractant Doctores in
96 cap. gratum de officio delegati & cap. sollicitudinem de appellat. in l. ad solutionem C. de appellat. exactissimè per Anton. Gabriel. communium conclus. lib. 2. tit. de appellat. concl. 2. per totam. & Escaciam de appellat. quest. 17. limit. 2. à numero 12. cum sequentibus. iis etiam poterit eius procurator; nam licet, si procurator non possit expressè appellacioni renuntiare, scribunt Bald. in l. fin. §. fin. n. 7. C. de temp. appellat. Philippus Franc. in cap. ex ratione 8. num. 42. & Cardin. Alexand. num. 18. de appellat. idem Franc. in cap. Nicolao 64. quest. 7. sub n. 13. & iterum in cap. interposita 70. §. ille denique quest. 6. num. 9. de appell. Vrsill. in adnotat. ad Afflic. decis. 78. in causa Firmani. sub num. 9. Cassiodor. post Felin. decis. 3. sæpè contingit sub num. 2. de re script. etiam ipsam appellacionem ipse procurator interposuisset, Philipp. Franc. loco proxime citato. & etiam si sit effectus dominus litis, Fran. in d. §. ille denique n. 9. quod etiam extenditur ad prælatos ecclesiasticos, qui habet medium inter procuratorem simplicem, & dominum, quia nec ipsi possunt expressè appellacioni renuntiare, ita tenet Bald. in leg. fin. §. fin. sub numero 7. vers. sed nunquid Procurator C. de temp. appellat. quem referens sequitur Franc. in dict. cap. ex ratione sub numero 24. & in cap. interposita 70. §. ille denique questione 6. numero 9. de appell. Escacia de appell. quest. 17. limit. 2. num. 89. & supra qui numero 88. hoc extendit etiam ad Syndicos, vt nec possint expressè appellacioni
98 renuntiare,

renuntiare, quia est donare, ita Ruginell. in tractatu de appellat. §. 9. gloss. 1. cap. 1. numero 13. versiculo Syndicus.
99 Omnes igitur huiusmodi procuratores & administratores requirunt speciale mandatum ad expressè renuntiandum. Mohe. decis. 3. aliàs 89. contra capitulum versus finem de appell. & per Cardin. Alexand. ita tenet Escacia vbi proxime sub numero 90. vbi inter alias limitationes, hæc adnectit in vers. quartus casus est, quòd ex noua, & magna, & iusta causa, quæ sit talis, quæ verisimiliter dominus renuntiare, poterit etiam expressè appellacioni renuntiare, tenet etiam Cardin. Alexand. in cap. ex ratione 8. sub n. 18. versicul. ex prædictis de appellat. Philipp. Franc. in d. cap. interposita 70. §. ille denique quest. 6. num. 9. in fin. de appellat.

Generaliter tamen tacitè potest procurator appellacioni renuntiare. Philip. Franc. in d. c. ex ratione num. 40. vers. circa quartum impedimentum & sub num. 42. Card. Alexand. ibi num. 18. vers. ex prædictis. idem Franc. in cap. Nicolao quest. 7. num. 13. de appell. vt loquantur, quando apparet renuntiare non profequendo appellacionem. Vrsill. in adnotat. ad Afflic. decis. 78. in causa Firmani. n. 9. in fin. dicens posse tacitè renuntiare permit-
100 tendo labi tempus. Escacia de appell. q. 17. limit. 2. num. 71. vbi etiam quòd potest renuntiare tacitè non appellando, infra decem dies, & passus est labi terminus, quia tunc pariter præiudicat domino vt & ipse, 90. versiculo tertius casus. & Philipp. Franc. in dict. cap. interposita §. ille denique quest. 6. numero 9. tenet Speculator in titulo de appellat. §. 1. num. 6. lib. 2. fol. 184. Salicet. in authent. hodie num. 1. C. de appellat. Felin. in cap. 1. sub num. 6. vt lite non contestata. Nicell. tractatu de concord. gloss. concord. 6. fall. 18. num. 54. & sequentibus tomo 18. fol. 193. Afflic. decis. 144. fuit dubitatum numero 1. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 50. numero 80. & sequentibus. Cephallus consil. 185. in causa num. 34. & aliquibus obiectis hanc opinionem tueri Escacia de appella. q. 12. à n. 118.
102 His conuenit quòd licet vera contumacia procuratoris in causa non noceat domino, quominus possit appellare à sententia, contra eundem contumacem lata, quia dominum hoc beneficio non priuat: tamen, debet ipse dominus appellare, & infra decem dies à die latæ sententiæ, & non à die scientiæ & notitiæ, secundum Rotam decisione 27. aliàs 313. nota quòd vbi procurator versus fin. de appellat. in antiquis. Franc. in dict. cap. Nicolao sub numero 19. Speculator vbi proxime. Nicellus vbi proxime & numero 57. Afflic. d. decis. 314. num. 2. Roland. à Valle

consil. 91. num. 8. & supra lib. 4. Lancelot. de attent. d. limi. 50. num. 8. latè & oprime profequitur Escacia d. q. 12. à n. 120.
Ex hucusque dictis, satis comprobatur, posse procuratorem tacitè renuntiare appellacioni, si post eius interpositionem com-
104 paruerit coram iudice à quo, ita vt domino præiudicet, ita tenet in specie Bellam. 137. procurator. quem sequitur Anton. Gabriel. communium cond. lib. 2. tit. de appellat. consil. 2. ampli. 3. num. 4. Felin. in cap. quoad consultationem 15. sub numero 7. de sententia & re iud. Antonius Gabriel vbi prox. concl. 3. num. 2. à num. 19. & 18. contra hac in specie tenent Caputaq. decis. 19. num. 1. & 2. part. 1. Vrsill. ad Afflic. decis. 78. num. 9.

CAPVT VI.

Appellacionis legitime denegata delatio, & attentata exequutio, seu ad vteriora processus, præcisè an simul requirantur; vt violentiam adesse declaretur. & quid si adest subsequuta exequutio dumtaxat, præcedente tamen delatione appellacionis. & quid in actis negatiuis.

S Y M M A R I V M.

- Vim facit & lege Iulia de vi tenetur, qui pro- uocatione pendente, sententiam exequitur. num. 1.
- l. lege Iulia. ff. ad l. Iuliam de vi public. refertur. ibidem.
- l. 4. tit. 10. p. 7. verba adducuntur n. 2.
- Cap. quoties Episcopi 2. quest. 6. verba recensentur n. 3.
- Recurfus an denegetur in denegata delatione appellacionis ab actibus negatiuis. n. 4.
- Cenallas refertur asserens violentiam consistere in denegata appellacione, & executione. n. 5.
- Decretum violentiæ, que otorgue, y reponga, an potest verificari, vbi deficit quid reponendum. n. 6. & n. 49. & seqq.
- Dispositio est interpretanda, vt quodlibet verbum aliquid operetur, ne videatur frustra appositum. n. 7.
- Verbis dispositionis in dubio est seruendum. n. 8.
- Recurfus, vt locum habeat, solam denegatam delationem legitima appellacionis sufficere ab- que executione, verius ostenditur. n. 9.
- Vis non solum consistit in hominum vulneratione. n. 10.
- Delatio denegata non est violentia perfecta, sed principum preparatio, & animi deliberatio ad illam committendam. n. 11.